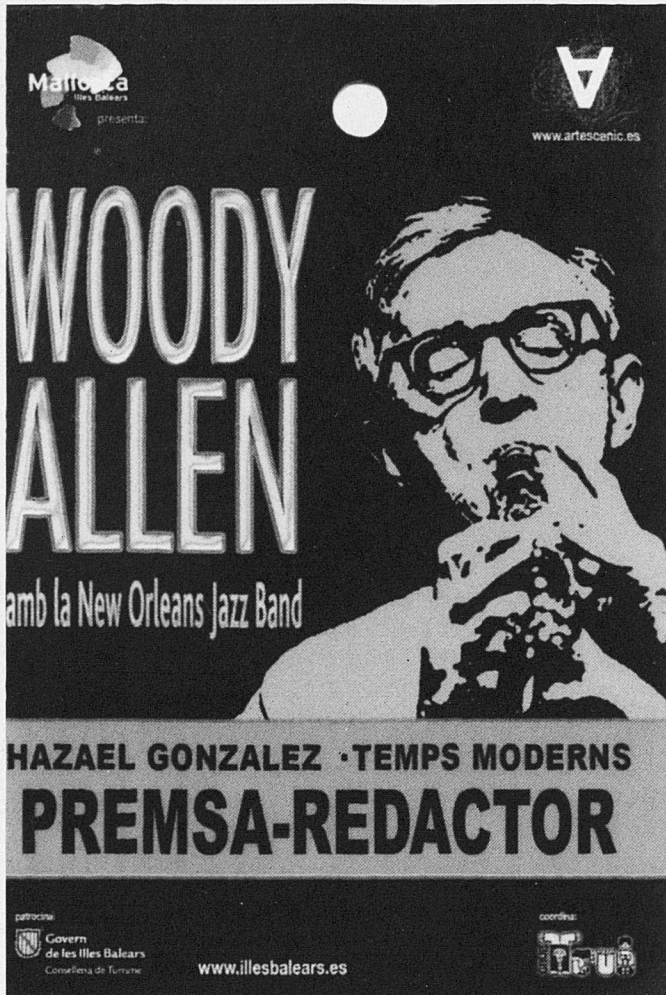

Woody Allen & New Orleans Jazz Band, in Palma

ABABS

Aquestes coses succeeixen així, gairebé sense previ avis, d'una forma tan màgica que sembla que nosaltres mateixos ens haguem endinsat a la pantalla gran i de sobte formem part d'un repartiment d'actors a una pel·lícula. Ja la mateixa Mia Farrow explicava a les seves memòries que, quan aquell home baixet i amb ulleres de pasta negra, la va seduir amb xampany a la terrassa d'un gratacles de Nova York, "tot era com una pel·lícula de Woody Allen", i encara que després la realitat sempre s'acaba imposant per a bé i per a malament (d'Allen mateix és precisament l'encertada frase "odio la realitat, però és l'únic lloc on et pots menjar un bon filet"), és cert que somiar amb una existència de fotogrames no és cap pecat, i molt menys si això ens dona de la mà d'un geni.

I així són les coses: el passat 1 de gener d'aquest 2009 que acabem d'estrenar, la vida ens va fer el millor regal d'any nou a tots els aficionats a la bona música i al bon cinema residents a Palma, perquè fins a la nostra ciutat es va desplaçar en carn i ossos Woody Allen acompanyat per la New Orleans Jazz Band (Conal Fowlkes al piano, Eddy Davis com a director

musical i banjo, Gregory Cohen al contrabaix, Simon Wettenhall a la trompeta, Jerry Zigmont al trombó, John Gill a la bateria... i Allen al clarinet, òbviament), per tal de tocar música durant una bona estona i gaudir (i fer gaudir) d'un concert que, sens dubte, no es pot qualificar millor que "de pel·lícula".

Tot va començar amb unes poques notes de piano i un llum blau i fosc, i un ambient que ens recordava els primers temps del cinema mut; i aviat varen arribar a l'escenari la resta d'intèrprets amb la figura principal, el menut senyor Allen que va fer que tot el públic comencés a aplaudir només pel fet d'ell ser allà, en persona, disposat a fer passar uns bons moments i fer-ho el millor possible, tal com va dir. I amb moltes ganes i amb molta música, tot d'una ens vàrem submergir dins d'un ambient molt més íntim que aquell gran espai on ens trobàvem, tal vegada en un petit club de Nova York o potser millor de Nova Orleans, escoltant una banda local que no era precisament de les millors (i això mai no ha estat la intenció), però que ho feia prou bé, tant com perquè aviat unes quantes persones comencéssim a sentir l'olor dels pantans de Louisiana mentre vèiem una desfilada cap a l'església o cap al cementiri acompanyant un difunt i tinguéssim ganes d'un bon plat de *gumbo*, al mateix temps que ens posàvem a ballar i a moure les cames tan aviat com ho feia Allen, mentre que inevitablement recordàvem imatges de les seves pel·lícules; i és que encara que no coneguéssim bé molts dels temes que els músics interpretaven (bé, qui més qui menys va reconèixer l'evident "Para Vigo me voy", de la qual varen fer una versió prou interessant), allò sonava bé, i sobretot, sonava indubtablement a Woody Allen.

Finalment, després de tot el plaer musical (que, insistim, no va ser poc), era indubtable que ens hàviem d'acostar una mica més al nostre objecte del desig (uns quants hàviem anat al concert sabent bé el que anàvem a escoltar i a gaudir, però una de les frases més escoltades abans i després per part de molta gent era "bé, a mi aquesta música no m'agrada massa, jo vénc a veure Woody Allen", és clar que no es cap actitud censurable), i per això ens vàrem beneficiar de la confusió prèvia als bisos per poder arribar fins a les mateixes cadires de la primera fila i des d'allà poder fer una ullada a l'escenari, al més a prop possible. I sens dubte, va ser una sensació especial: veure aquell home tan reial, vestit amb uns calçons de pana i una camisa blanca tocant un clarinet, i alhora estar participant d'una pel·lícula, perquè realment aquell home era Woody Allen, el Woody Allen a qui coneixem fa anys, però a qui sempre hàviem vist a la pantalla. I, en aquell moment, en què cinema i realitat es donaven la mà, era impossible no sentir-se com a una pel·lícula de Woody Allen.

Un concert màgic i de pel·lícula, no hi ha dubte. ■